

Arrest

**nr. 167 730 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig en bedrieglijk is.

De commissaris-generaal baseert zich hiertoe o.a. op de vaststelling dat: (i) verzoeker zijn identiteit niet ontegensprekelijk kan aantonen en hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn gebrek aan identiteitsdocumenten en zijn eigen leeftijd, (ii) hij tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen aflegt

over zijn reisweg, (iii) er absoluut geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging en aan de oorzaak van zijn problemen, doordat hij o.a. belangrijke elementen met betrekking tot de kern van zijn relaas geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken, en hij een uiterst gebrekkige kennis en interesse heeft betreffende de zaak die in Bangladesh tegen hem zou zijn aangespannen, (iv) hij heeft nagelaten om in de verschillende Europese landen die hij is gepasseerd asiel aan te vragen, en (v) de door verzoeker neergelegde documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Verzoekers verwijzing naar welbepaalde rechtsleer en rechtspraak aangaande (zogenaamde) omissies is ter zake niet dienstig of relevant. Immers, in casu hebben de talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties geen betrekking op het door verzoeker tijdens het ene gehoor wel en andere gehoor niet vermelden van welbepaalde omstandigheden, doch wel op het tijdens eenzelfde gehoor en de opeenvolgende gehoren afleggen van zeer uiteenlopende en manifest incoherente en tegenstrijdige verklaringen/versies omtrent diezelfde bepaalde omstandigheden.

Verzoekers betoog dat “ook over haar geboortedatum is verzoekende partij formeel: zij is geboren op 13 augustus 1976. Zij heeft dit altijd verklaard en vermoedt dat er een misverstand zal ontstaan zijn bij de vertaling” mist elke ernst en alle grondslag. Immers, verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, toen de commissaris-generaal hem erop wees en mee confronteerde dat zijn verklaring op het moment van zijn huwelijk in 2004 25 jaar oud te zijn geweest onmogelijk is in het licht van zijn eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in het begin van zijn verhoor op het Commissariaat-generaal op 1 oktober 1984 te zijn geboren, uitdrukkelijk aan en toe voorheen/eerder een foutieve geboortedatum te hebben opgegeven, met als uitleg dat hij bij zijn inschrijving geen paspoort had en zomaar een geboortedatum had opgegeven. Het louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten heft de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden niet op. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde contradicties en ongerijmdheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift “wenst op te merken dat zij tijdens het gehoor zeer kort de tijd kreeg om haar redenen uiteen te zetten en telkens zij uitgebreid wou ingaan op haar problemen die haar hebben aangezet om Bangladesh te verlaten, zij onderbroken werd en men haar meedeelde dat zij beknopt moest zijn en dat zij tijdens het gehoor bij het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om in detail in te gaan op haar problemen en vrees bij terugkeer”, ontbeert zijn betoog elke ernst. Immers, noch tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij op het einde van het verhoor - toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd- niets had toe te voegen en geen bijkomende opmerkingen had en waar hij zonder enige melding te maken van eventuele problemen of onregelmatigheden het verslag van zijn gehoor, nadat het hem in het Bengaals was voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord ondertekende, noch tijdens zijn gehoor nadien op het Commissariaat-generaal, waar hij bovendien aangaf dat zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken goed werden weergegeven, maakte verzoeker ook maar enigszins gewag van het feit dat men hem tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken onderbroken zou hebben en hij er onvoldoende de tijd en mogelijkheid zou hebben gekregen om zijn problemen uiteen te zetten. Dat verzoeker deze kritiek pas voor het eerst in zijn verzoekschrift aanhaalt, is dan ook allerm minst ernstig. Zijn betoog dienaangaande is dan ook laattijdig, geenszins ernstig en kan niet worden aangenomen.

Verzoekers argumentatie dat “zoals verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor, heeft zij haar paspoort moeten afgeven aan de smokkelaar” verklaart, noch rechtvaardigt geenszins waarom hij tot op heden zijn identiteitskaart niet voorlegt, ofschoon deze zich blijkens zijn verklaringen gewoon bij hem thuis in Bangladesh zou bevinden en hij nog regelmatig contact heeft met zijn familie die hem wel andere documenten opstuurde. Het biedt evenmin een verklaring of rechtvaardiging waarom hij nog

steeds geen begin van bewijs van zijn verklaarde politieke lidmaatschap neerlegt, hoewel hij blijkens zijn beweringen in Bangladesh wel over dergelijk bewijs beschikt.

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is manifest ongeloofwaardig en bedrieglijk en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 maart 2016, beperkt verzoekende partij zich tot een loutere verwijzing naar het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 13 mei 2016 slechts stelt te verwijzen naar het verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 23 maart 2016 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS